

Ivan Albrecht:

Pri vinu.

To hodijo in hodijo,
a kam, ne vejo same,
iz dalje v daljo blodijo
in v temo iz omame.

Oj, misli moje žalostne —
kdo vas k besedi kliče,
življenja osamelega
nemirne, žive priče! —

In prva misel: vir vsega,
lepote in življenja —
kdo naj razume in dozna,
kje se začne, kje jénja?

In misel druga — ljubica,
še veš, kak si ji pravi?
Ej, ni jih več, minuli so
pač časi nam sanjavi!

Umrta v krvi je mladost,
osorni so pogledi.
In zdi se mi, da ^{karavend, herffend} jedka ost ^{Pest}
tiči povsod v besedi.

Pa kaj zato! Saj vendarle
še solnce se nam smeje,
in kadar pride pravi čas,
želje prikrite greje.

In kadar pride dan za nas,
vasujemo kot mladi,
poljubčke vinu krademo,
politiki v *nasladi.* *Albreht, Ivan, 1917, Ljubljanski zvon*

In to je misel zadnja še,
da je lepo na sveti:
Sladko lagati vsenavskriž,
pod krinko pa — živeti.

*Kurir se Albreht Ljiga iz Dekadence —
to v svoje prid*

A. Debeljak :

U snegu.

Sren, volčji mraz. Korak opolzli škriplje,
ne škrta-li z zobovi zima-zver?
ne srečaš bitja živega nikjer,
v meglicah ivje z drevja se osiplje.

Povsod le biser, demant in dragúlj,
a tu — rubin, krvava lisa klije,
okrog peščica puha še se vije;
kdo ve, kod ziblje ropar se kragulj?

Pretresel me je v dušo grizki mraz.
Mežé ta hip uzrem Ujedo gladno:
dolžnost, družabnost in obzir nešet.

Mežé zapazim jasno v isti čas
poletov prostih Sinjo ptičko jedno —
in raste, večá se rdeča sled.

Kdo vas pume?

